

Czwartek 17 listopad 2005

7. z zadowoleniem przyjmuje ostre negatywne reakcje ze strony wspólnoty międzynarodowej, w pełni popiera deklarację Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych potępiającą wypowiedź prezydenta Iranu i popiera napomnienie Iranu przez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do obowiązków określonych w Karcie Narodów Zjednoczonych;
8. uznaje za przykładowe oświadczenie Centralnej Rady Muzułmanów w Niemczech, że każdy naród musi respektować prawo międzynarodowe i prawa innych państw, i z zadowoleniem przyjmuje reakcję światowej opinii publicznej, w szczególności osób pochodzenia irańskiego, które zademonstrowały oburzenie oświadczeniami prezydenta Iranu;
9. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko wielu wysokich rangą urzędników i przedstawicieli Palestyny, potępiające opinię prezydenta Ahmedinedżada i opowiadające się za pokojowym współistnieniem Państwa Izrael i Palestyny;
10. podkreśla, że wypowiedzi prezydenta Ahmedinedżada wywołują obawy co do roli Iranu w regionie i jego intencji na przyszłość; w tym kontekście wzywa Iran do powstrzymania się od wspierania międzynarodowych ugrupowań terrorystycznych;
11. ponownie wzywa władze Iranu do odegrania aktywnej i pozytywnej roli w szeroko rozumianym regionie Bliskiego Wschodu i uważa w tym kontekście, że porozumienie w kwestiach jądrowych powinno zachęcić wszystkie zainteresowane strony do promowania bezpieczeństwa i pokoju dla wszystkich;
12. wzywa Radę i Komisję do działania zgodnego z konkluzjami Rady ds. Ogólnych z dnia 7 listopada 2005 r. oraz z rezolucją Parlamentu z dnia 13 października 2005 r. w celu dyplomatycznego rozwiązania obaw w związku z programem jądrowym Iranu oraz do utrzymania tego stanowiska na dalszych etapach wszechstronnego dialogu;
13. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom Państw Członkowskich, rządowi i parlamentom Islamskiej Republiki Iranu oraz Izraela, Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

P6_TA(2005)0442

Dostęp do pomocy humanitarnej w Kaszmirze

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Kaszmiru

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje potwierdzające prawa ofiar klęsk naturalnych do pomocy humanitarnej,
- uwzględniając sprawozdanie z wizyt delegacji *ad hoc* Parlamentu Europejskiego w Kaszmirze w dniach 8-11 grudnia 2003 r. i 20-24 czerwca 2004 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) z dnia 1 sierpnia 2005 r. w sprawie wdrażania międzynarodowej strategii obniżania zagrożenia klęskami,
- uwzględniając konkluzje Rady Ogólnej oraz ds. Stosunków Zewnętrznych z dnia 18 października 2005 r.,
- uwzględniając oświadczenie Prezydencji Rady z dnia 27 października 2005 r. w Hampton Court w sprawie trzęsienia ziemi w Południowej Azji,
- uwzględniając deklarację wydaną na szczycie Południowo-Azjatyckiego Stowarzyszenia na rzecz Współpracy Regionalnej (SAARC) w Dhace w dniach 12 i 13 listopada 2005 r.,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

Czwartek 17 listopad 2005

- A. mając na uwadze, że w dniu 8 października 2005 r. miało miejsce potężne trzęsienie ziemi o sile 7,6 stopni w skali Richtera, powodując ogromne zniszczenia i wiele ofiar śmiertelnych na obszarze 30.000 km² w rejonie Kaszmiru, północno-wschodniego pogranicza Pakistanu, Afganistanu i Indii,
- B. mając na uwadze, że w wyniku trzęsienia ziemi zginęło lub zostało ciężko rannych ponad 200.000 osób, a miliony ludzi pozostają bez dachu nad głową przy niezwykle trudnych warunkach pogodowych i są narażeni na wiele groźnych chorób; mając na uwadze, że obie liczby wciąż mogą drastycznie wzrosnąć w związku z nadchodzącą himalajską zimą, a także mając na uwadze, że w samym Kaszmirze pozostaje bez dachu nad głową ponad 1,8 mln ludzi (85 % mieszkańców Muzaffarabad, stolicy pakistańskiego Kaszmiru),
- C. mając na uwadze, że liczba ofiar i poziom zniszczenia są największe w historii tego obszaru, gdzie całkowitemu zniszczeniu uległy setki miast i wsi, większość dróg i mostów, infrastruktury publicznej i komunikacyjnej, zwłaszcza w okolicy Muzaffarabad, stolicy pakistańskiego Kaszmiru,
- D. mając na uwadze ostrzeżenia ONZ o możliwym powszechnym braku wystarczającej liczby środków, takich jak zimowe namioty, aby sprostać potrzebom ofiar klęski na taką skalę,
- E. mając na uwadze, że Bank Światowy i Azjatycki Bank Rozwoju oszacowały całkowity koszt pomocy humanitarnej i odbudowy na kwotę 5,2 mld USD, z czego 2 mld USD zaoferowali ofiarodawcy,
- F. mając na uwadze, że ONZ poinformował w dniu 11 listopada 2005 r., że otrzymał jedynie 98,5 mln USD, a 38 mln USD to kwota niepotwierdzonych darowizn zadeklarowanych po apelu z dnia 26 października 2005 r. o zbiórkę 550 mln USD na pokrycie kosztów pomocy na okres najbliższych sześciu miesięcy,
- G. mając na uwadze, że poza znaczną pomocą finansową, UE i Państwa Członkowskie zapewniły helikoptery, samoloty i inżynierów w celu wsparcia działań pomocowych władz Pakistanu i społeczności międzynarodowej,
- H. mając na uwadze, że rządy Indii i Pakistanu zgodziły się na otwarcie od dnia 7 listopada 2005 r. pięciu przejść na linii kontrolowanej w Kaszmirze,
- I. mając na uwadze, że Indie i Pakistan są zaangażowane od początku 2004 r. w stały dialog mający na celu zakończenie niektórych sporów pomiędzy tymi krajami;
1. wyraża ogromne ubolewanie, szczere współczucie i solidarność ze wszystkimi ofiarami trzęsienia ziemi, które nawiedziło południową Azję w dniu 8 października 2005 r.;
 2. pozostaje poważnie zaniepokojony sytuacją osób, które pozostały przy życiu, zwłaszcza mieszkańców wysoko położonych obszarów, które zostały odcięte przez obsuwiska ziemi i do których z pomocą mogą dotrzeć wyłącznie helikoptery; jest zaniepokojony informacjami, że niektórzy mieszkańcy najbardziej dotkniętych klęską obszarów otrzymali znikomą pomoc lub w ogóle jej nie otrzymali;
 3. podkreśla, że najbardziej poszkodowane obszary są niedostępne, ponieważ drogi i systemy komunikacyjne uległy znacznemu zniszczeniu oraz podkreśla, że ciągłe opóźnienia w dostarczaniu pomocy humanitarnej do odległych regionów górskich będą tragiczne w skutkach;
 4. z zadowoleniem przyjmuje wspólny wkład rządu Pakistanu i społeczności międzynarodowej w niesienie pomocy, przy udziale Państw Członkowskich i NATO; jest świadomy ogromnego wysiłku, jaki trzeba włożyć, aby zapewnić pomoc przed nadejściem surowej górskiej zimy; z zadowoleniem przyjmuje pakiet pomocowy w wysokości 93,6 mln EUR zaoferowany przez Komisję i zobowiązania złożone przez Państwa Członkowskie i innych ofiarodawców; zwraca się do ofiarodawców o większe wsparcie finansowe i wzywa do wywiązania się ze złożonych obietnic;

Czwartek 17 listopad 2005

5. jest świadomy trudności logistycznych, jakie napotykają osoby niosące pomoc i pilnego zapotrzebowania na dodatkowe helikoptery, ciepłe schronienia, urządzenia sanitarne, pomoc medyczną, wodę i żywność; w pełni wspiera akcje pomocowe, takie jak „Winter Race”, organizowane przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji oraz Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i Czerwony Półksiężyc w celu dostarczenia do górskich wiosek 10 000 zestawów narzędzi do naprawy domostw;
6. wzywa do skuteczniejszej koordynacji współpracy pomiędzy Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, Wspólnotowym Biurem ds. Pomocy Humanitarnej (ECHO), organizacjami pozarządowymi i rządami Pakistanu i Indii w celu zapewnienia, aby pomoc dostarczana obecnie przez Unię Europejską bezzwłocznie docierała do Kaszmiru;
7. w pełni wspiera wnioski o natychmiastowe przyznanie środków na pomoc w nagłych przypadkach; wzywa ofiarodawców do wsparcia ONZ w zbiórce potrzebnej niezwłocznie kwoty 550 mln USD; przypomina ofiarodawcom o dodatkowej kwocie 580 mln USD zaoferowanej na konferencji darczyńców w dniu 26 października 2005 r.; zwraca się do Komisji o jak najszybsze określenie, czy UE będzie w stanie zaoferować więcej środków w drodze całkowitego przesunięcia lub w oparciu o inne mechanizmy, w szczególności uwzględniając potrzeby w zakresie odbudowy począwszy od roku 2006 r.;
8. wyraża poważne zaniepokojenie ścisłymi ograniczeniami budżetu, wobec których stoi Komisja w zakresie pomocy humanitarnej i podkreśla, że większość pozostałej rezerwy operacyjnej ECHO została wykorzystana w ramach innych niedawnych poważnych klęsk;
9. wzywa Komisję do rewizji systemu preferencji taryfowych (system GSP Plus) oraz do wdrożenia modelu zatwierdzonego przez Parlament Europejski w dniu 9 marca 2005 r.⁽¹⁾; zachęca Komisję do jak najszybszego uruchomienia tych i innych odpowiednich mechanizmów, jak w przypadku harmonogramu systemu GSP Plus po tsunami w Południowej Azji;
10. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą na szczycie SAARC w dniach 12 i 13 listopada 2005 r. o współpracy w zakresie zarządzania kryzysowego oraz o koordynacji wysiłków w tej dziedzinie poprzez utworzenie centrum gotowości i zarządzania kryzysowego w Indiach;
11. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięcie porozumienia pomiędzy rządami Indii i Pakistanu w sprawie otwarcia przejść granicznych na linii kontrolowanej; wyraża przekonanie, że otwarcie przejść ma ogromne znaczenie dla ludności Kaszmiru i dla akcji pomocowych; wyraża nadzieję, że porozumienie zostanie wdrożone bez zbędnych trudności administracyjnych dla ludności Kaszmiru korzystającej z tych przejść; z zadowoleniem przyjmuje otwarcie pięciu przejść na potrzeby wymiany towarów; zwraca się do władz obu krajów o zezwolenie na przekraczanie granicy przez ludność cywilną; wzywa o niezwłoczne otwarcie ostatniego przejścia, które było objęte porozumieniem; wspiera wezwanie Światowego Programu Żywnościowego ONZ do otwarcia dodatkowych przejść na linii kontrolowanej w celu umożliwienia przejazdu transportom z pomocą dla setek tysięcy mieszkańców odległych dolin i wysokich gór w Kaszmirze;
12. z zadowoleniem odnotowuje fakt, że tzw. „dyplomacja krykietowa” doprowadziła do organizacji szczytu w New Delhi pomiędzy premierem Indii i prezydentem Pakistanu, który odbył się 17 kwietnia 2005 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obie strony czynią postępy na drodze umacniania procesu budowania zaufania poprzez stopniową dwustronną normalizację stosunków, która może doprowadzić do politycznego rozwiązania kwestii kaszmirskiej granicy;
13. z zadowoleniem odnotowuje oznaki postępu rozmów dwustronnych pomiędzy Indiami i Pakistanem w sprawie Kaszmiru, a także inne wzajemne gesty wskazujące na uelastycznienie postawy, takie jak uruchomienie niedawno połączenia autobusowego pomiędzy indyjską i pakistańską częścią terytorium, lub wizyty ministra spraw zagranicznych Indii w Pakistanie, a prezydenta Pakistanu w Indiach;
14. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie premiera Indii, wspierane przez prezydenta Pakistanu o uznaniu lodowca Siachen w Kaszmirze za „górze pokoju” i nowy symbol na drodze do osiągnięcia pełnego porozumienia pomiędzy Indiami i Pakistanem w sprawie Kaszmiru, a także wzywa UE do wsparcia tego optymistycznego ruchu w celu jak najszybszego osiągnięcia ostatecznego porozumienia pomiędzy stronami, m.in. w sprawie przemieszczenia i wycofania sił zbrojnych z tego obszaru;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0066.

Czwartek 17 listopad 2005

15. wyraża nadzieję, że ta tragiczna w skutkach katastrofa, w której ludność Kaszmiru ucierpiała najbardziej, może zaowocować przybliżeniem ocalałym mieszkańcom pokoju, swobody przemieszczania się i dobrobytu w najbliższej przyszłości; pochwała podjęte niedawno przez rządy Indii i Pakistanu pierwsze kroki w kierunku pojednania, które po raz pierwszy objęły bezpośrednio ludność Kaszmiru, a także ma ogromną nadzieję, że stanowi to początek stałego procesu zmierzającego do przywrócenia pokoju; wzywa tym samym rządy Indii i Pakistanu do dalszych działań obejmujących zainteresowaną ludność w celu pokojowego rozwiązania kwestii Kaszmiru;

16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom Indii i Pakistanu, Sekretarzowi Generalnemu SAARC, Sekretarzowi Generalnemu NATO i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

P6_TA(2005)0443

Filipiny (skazanie na karę śmierci obywatela europejskiego Francisco Larrañagi)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Filipin**

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
 - uwzględniając Konwencję przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu z 1984 r., ratyfikowaną przez Filipiny w dniu 18 czerwca 1986 r.,
 - uwzględniając wytyczne polityki UE wobec państw trzecich w sprawie kary śmierci przyjęte przez Radę ds. Ogólnych w Luksemburgu w dniu 29 czerwca 1998 r.,
 - uwzględniając Komunikat Komisji z dnia 8 maja 2001 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w propagowaniu praw człowieka i demokratyzacji w krajach trzecich (COM(2001)0252), w którym stwierdza się, że zniesienie kary śmierci stanowi jeden z priorytetów tematycznych w dziedzinie pomocy w ramach Europejskiej Inicjatywy na rzecz Demokracji i Praw Człowieka,
 - uwzględniając pisma wystosowane do prezydenta Filipin, Glorii Macapagal-Arroyo, przez poprzedniego oraz przez obecnego Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Pata Coxa i Josepa Borrellę, w dniach 10 maja 2004 r. oraz 6 czerwca 2005 r., w których zwracają się oni o rewizję procesu Francisca Larrañagi,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje wzywające do zniesienia kary śmierci, a w międzyczasie do ogłoszenia moratorium na wykonywanie tej kary, szczególnie swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie końca moratorium na wykonywanie kary śmierci na Filipinach⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie rocznego raportu dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2004 oraz w sprawie polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 115 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poprzedni prezydent Filipin, Joseph Estrada, wprowadził moratorium na wykonywanie kary śmierci w marcu 2000 r.,
- B. mając na uwadze, że obecny prezydent, Gloria Macapagal Arroyo, ogłosiła zniesienie tego moratorium od dnia 1 stycznia 2004 r.,
- C. mając na uwadze, że od momentu przywrócenia kary śmierci na Filipinach w 1993 r., karę śmierci orzeczono w stosunku do ponad 1916 osób, przy czym odbyło się siedem egzekucji; mając na uwadze, że co najmniej osiemnastu nieletnich skazanych zostało na karę śmierci za przestępstwa popełnione przed osiągnięciem przez nich osiemnastego roku życia, pomimo że prawo Filipin stanowi wyraźnie, że w stosunku do nieletnich nie można orzekać ani wykonywać kary śmierci,

⁽¹⁾ Dz.U. C 91 E z 15.4.2004, str. 691.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0150.